Temps Ordinari - Vint-i-quatrè diumenge

Per LlorencP el dt., 08/09/2026 - 11:00

Sir 27,30-28,7
Rm 14,7-9
Mt 18,21-35

Aquestes setmanes estem seguint el capítol 18 de sant Mateu, que és una variada i preciosa catequesi sobre la vida de la comunitat. Hem vist com Jesús parlava de la importància dels petits en la comunitat, de no escandalitzar-los ni fer-los entrar en mals camins; hem escoltat la paràbola de l'ovella perduda... I la setmana passada vàrem veure la necessària cura que hem de tenir els uns dels altres quan, per una raó o altra, ens despistem i ens esgarriem. I avui el tema és el perdó.

En efecte, podem pensar: com es podria sostenir una comunitat si el perdó no entrés en joc? Essent, com som, ben febles i volubles, capaços de ficar la pota i fins i tot d'insistir-hi, i potser de molestar els altres, si no hi hagués la capacitat de perdonar, com podria sostenir-se aquella comunitat? Estaríem contínuament passant comptes del que tal persona m'ha fet o ha deixat de fer.

La comunitat humana ha de tenir el perdó i una certa tolerància com a virtuts, com a hàbits que permeten la convivència.

Si això és cert en tota comunitat de persones, molt més ho serà en la comunitat cristiana. I la raó no és simplement pràctica. Jesús podia haver dit el que hem explicat més amunt: una comunitat sense perdó no és possible; la convivència sense perdó no és possible. Però Jesús parteix d'una altra base, molt més profunda i teològica. El perdó no és només una obligació pràctica o moral, sinó una resposta necessària.

La paràbola de Jesús sobre aquell home que devia deu mil talents —diguem que avui serien centenars de milions d'euros, és a dir, una quantitat absolutament enorme— ens fa pensar. La realitat primera és que tots, totes, som perdonats de manera generosa pel bon Déu, que sempre està disposat a acollir-nos, quan tornem a ell, de manera incondicional.

Del que es tracta és d'adonar-nos que tenim un deute immens amb Déu, amb la vida. Hem d'agrair a Déu simplement que som, que existim, que no som no-res. Hem d'agrair profundament tant de bé rebut, com diria sant Ignasi, de creació i de redempció: el que hem rebut en néixer, en l'estimació per part dels més propers, l'educació, les persones amigues, el fet de respirar, de veure, sentir, de poder-nos admirar i de gaudir de la creació que ens sustenta. També, els dons rebuts en forma de talents personals, capacitats úniques per fer el bé. Tot això és do, tot això és rebut incondicionalment.

I també podem considerar els dons de redempció: com el bon Déu ens sosté en cada moment en vida, com ens ha acompanyat de tantes maneres al llarg de la vida, des dels primers plors al bressol, les primeres abraçades rebudes, la descoberta de l'altre; i com l'altre també m'ha anat fent créixer. I com Déu m'ha donat tantes oportunitats per començar quan he caigut o m'he desanimat...

Sí, els deu mil talents són ben certs: tot és do, tot és regal! Si, doncs, la vida, Déu, és pur regal, com puc estar jo ple d'exigències i d'intoleràncies cap als altres? Amb paraules diferents, aquesta és la reflexió que planteja Jesús als membres de les comunitats cristianes. I és que el perdó no és simplement una virtut que permet la convivència: és la resposta generosa a una generositat immensa que es pot percebre des de la fe, des d'una mirada a la vida amb els ulls de la fe.

Abans d'acabar, podem aprofitar per veure la preciositat de la segona lectura: «tant si vivim com si morim, som del Senyor». Això no vol dir que siguem una possessió del Senyor com qui té un objecte per fer-ne el que vulgui. Ser del Senyor vol dir pertànyer a la seva família, als «seus», a l'immens nombre dels seus estimats i estimades. Vol dir saber que, passi el que passi, el Senyor ens defensarà, ens sostindrà, perquè, què pot fer, sinó, amb els seus estimats quan passen dificultats?

Per això pot anar bé que recordem i repetim en el nostre cor aquestes precioses paraules: «mentre vivim, vivim per al Senyor, i quan morim, morim per al Senyor». Podem, doncs, gaudir de saber-nos en les bones mans d'aquell que ens estima de tal manera que ens diu que som «seus».

Avui, doncs, podem agrair al Senyor que, passi el que passi, estarem amb ell, en les seves bones mans. Podem agrair també el do de la vida, del creixement, del que soc, del perdó incondicional del Senyor. I tot això pot ser alè per ajudar-nos a ser capaços del difícil exercici del perdó i de l'acollida del germà, de la germana, també quan és diferent del que m'agradaria.

Així serem una veritable comunitat cristiana, fonamentada en l'amor primer, que és el que Déu ens té a tots i totes nosaltres.

Fotografia: Dekler a Unsplash

ETIQUETES

PERDÓ AGRAIMENT GENEROSITAT